

«Геллі і Нок»

мистецька
хроніка

Олена Ілленко у фільмі
«Геллі і Нок». Режисер
В.Ілленко. 1995.

Відбулася прем'єра нового фільму кіностудії імені О.П.Довженка «Геллі і Нок» за однойменним оповіданням Олександра Гріна. Здатність реально і тверезо мислячої людини не втрачати віри в сильних і чистих серцем людей спонукала українського режисера Вадима Ілленка взятися за екранізацію письменника-романтика у наш час прогресуючого прагматизму. В.Ілленко дуже любить оповідання Гріна. Вони, на його думку, «тонкі, точні, реалістичні, життєво достовірні, з напрохуд глибокими психологічними характеристиками героїв, ...позбавлені феєричності, властивій романам».

Слід відзначити, що поява фільму «Геллі і Нок» не суперечить, а, навпаки, тісно пов'язана із попереднім творчим набутком режисера і особливо з його фільмом «Останній бункер», поставленим за неопублікованою повістю російського письменника Леоніда Бородіна, адже там також, попри всі трагічні перипетії, що ґрунтуються на історично достовірному матеріалі, живе надія на торжество справедливості.

В.Ілленко не відгороджується від глядача малодоступним стилем. Його фільм - це відкрита для сприйняття художня територія, куди входиш природно і легко й де невимушено себе почуваєш. У фільмі є все для того, аби він став касовим.

Є гострі й напружені ситуації, є подорож, погоня, кохання. Щоправда, тут це не відповідає прийнятим у комерційному кіно стандартам. Подорожі не пов'язані з досягненнями «технічного століття», адже герої плывуть по річці на звичайному човні. Погоня - це жандарми на конях. А від такого кохання, яким воно показано, ми уже відвикли. Це мирний, можна сказати одвічний діалог двох, діалог не стільки словесний, як внутрішній, що означає зародження почуття. Обое акторів - Олена Ілленко та Андресіс Жагарс - втілюють образи грінівських героїв, не вдаючись до романтичного піднесення. Це люди нашого часу, які розкрилися досить повно. Герої - натури стримані, внутрішньо наповнені, думки і почуття яких не на поверхні, а сховані. Це люди, здатні проявити відданість не на словах, а в хвилину небезпеки, в критичний момент.

В.Ілленко як чесний художник вже самим звертанням до Гріна, як і його колеги, скажімо, покійний уже А.Войтецький, залишається вірним високій літературі, не піддаючись кон'юктурі нав'язуваних нам «цінностей» масової культури. Можна не сумніватись, що «Геллі і Нок» має свого потенційного глядача, того, який ходить до кінотеатру за позитивними емоціями, щоб почерпнути заряд щирості, душевного тепла і людської доброти.

Кореспондент «Кіно-Театру»

ІЗВЕСТНИЙ по фільмам «Зона» і «Лебединое озеро» (последний, кстати, получил в Каннах две престижные премии) режиссер юностудии им. А. Довженко Вадим Ильенко снял фильм «Гелли и Нок». Это киноверсия произведения А. Грина, сделанная, между прочим, на русском языке и, конечно, в Крыму.

Параджановим. Вадим Ілленко ні до того фільму, ні до приза ФІПРЕСІ в Каннах ніякого відношення не мав. Хоча фільм «Геллі і Нок» справді поставив. Такі контамінаційні фокуси - наслідок катастрофічної необізнаності людей (навіть всюдисущих журналістів!) з українським кінематографом. Задавлений наш біль - брак періодичних видань! брак довідкової літератури!

ЩО Б ЦЕ ЗНАЧИЛО?

Ось таке «сенсаційне» повідомлення з'явилося наприкінці червня 1995 року. Але, незважаючи на те, що інформація написана російською мовою, а газета, в якій вона надрукована, виходить, звичайно, в Криму, в чотирьох рядках знайшли місце чотири

фактичні помилки. Їх легко помітити кожен, хто цікавиться кіно, і здивується, як це в Криму не знають, що «Лебедине озеро. Зона» - це один

фільм і поставив його режисер Юрій Ілленко за сценарієм, написаним спільно з Сергієм

Параджановим. Вадим Ілленко ні до того фільму, ні до приза ФІПРЕСІ в Каннах ніякого відношення не мав. Хоча фільм «Геллі і Нок» справді поставив. Такі контамінаційні фокуси - наслідок катастрофічної

необізнаності людей (навіть всюдисущих журналістів!) з українським кінематографом. Задавлений наш біль - брак

періодичних видань! брак довідкової літератури!

КІНО
ТЕАТР

35